

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt = 8 korona, félfévre 2 frt = 4 korona,
negyedévre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 fillér.

Felolvasó szerkesztő:

WITTINGER ANTA L.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reclamációk a kiadótulajdonoshoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81) intézendők.

Nyilváltási sora 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint.

A háború réme.

(G.) Az a fekete felhőgomoly, mely ott lebegett már évek óta az európai béke derűs kék egének egy pontján, ijesztően közeledik és sötétedik. Hiába élveztük a béke áldásait, az élvezet nem volt soha aggodalom nélküli, mert ez a fenyegető felhő mindig ott lebegett előttünk s figyelmeztetett bennünket arra, hogy kertünk alatt leselkedik a veszedelem s csak idők kérdése, hogy mikor homályosítja el a felhőzet még a napot is.

Az utolsó hét nemzetközi eseményei közelebb hozták azt az időt. A diplomácia konyháján fő valami ital, orvosság, vagy mérég, ki tudja? Halálát jelenti-e valamelyik nagy hatalomnak, vagy meghosszabbítja életét a fegyverek nyúge alatt roskadozó békének?

Ki tudja? Ki ad erre kielégítő feleletet?

A közel jövő aligha! A megindult áradat elé lehet futósővényeket, körtöltéseket emelni, de hogy ezek kitartanak-e és meddig, arra feleletet csak a jövő adhat.

És a helyzet annál veszedelmesebb!

Nem akarunk a nagy politikába avatkozni, de a politizálást is egyáltalán mellőzni szeretnénk, amennyiben nem érintik az eseményeknek tulnyomóan társadalmi és közgazdasági részét. De mint a nyilvánosság őrei nem mellőzhetjük a kérdést, mely egyre fenyegetőbbül tölül a köznap élet folyamába, mely egyre sürgősebben követeli a választ erre a kérdésre, hogy mi lesz a kibontakozás a bonyodalmak erdejéből.

Hiszen rémhírek bolgatják meg a családok békéjét! És lidércnyomás ül a nemzet gazdasági életének legfőbb tényezőire!

Mozgósítás! Ez a birtelés magában is megázza az országot egész alapjában, minden egyedében. Mert van-e olyan család az országban, akit nem érint a harci készülődés híre legsúlyosabban, akár kenyérkeresőjét, akár fivérét, akár fiát szőlítja fegyver alá a köteleességszerű fogadás, a katonai zászlóra tett eskü. A nemzet legszámottevőbb eleme, ereje, virága, a 20—30 év közötti ifjuság vonul be a sorba az első felhívásra s később sor kerül a családalapító férfiorra, a 40 évig terjedő korosztályra is.

De ha ennek az aggodalomnak elejét is lehetne venni vigasztalással, megnyugtatóssal — a mire most erősen igyekeznek a hivatalos körök, — nincs az a hivatalos hatalom, a mely határt tudna szabni a közgazdasági károsodásnak, mely a nemzetet éri, mikor napról-napra fenyegetőleg áll előttünk a háború veszedelme.

Ezen az avatatlank mosolyognak. De tessék csak egy zavaros félév után rátekinteni a kereskedelmi mérlegre és az iparra. Milyen szörnyű változásokat fog az felmutatni.

A nagy tőke begombolkozik s mélyen a fiókjába rejti pénzerejét, mely békés időben száz meg száz vállalkozásnak s százezernyi munkás ember foglalkoztatásának volna előmozdítója. Ugyan ki merne nagy vállalkozásba belemenni akkor, amikor nem tud bizonyosságot szerezni arról sem, hogy legalább az alapítás és a gyökérvetés idején az

első kifejlés idejét békében élheti keresztül? Ki épít gyárat, ki épít vasutat politikailag terhes időkből? Ki merészi vagyonát elhelyezni oly módon, hogy másoknak tegye lehetővé a vagyonszerzést?

Senki! A nagy tőke ólómiláruvá lesz, s olyan nehézkessé, hogy meg se mozdul erős rengetés, földindulás nélkül.

És ez a merevség járványos betegség.

A nagytőkéből ráragad a mozgékony kis vállalkozó-ra, átszáll a kereskedésre, iparra, a napi kenyérüzletre is s a társadalom észrevétlenül belekerül egy félelmes helyzetbe, melynek hátrányát megérzi a leggyorsabb háztartás, a legcsekélyebb igényű ember is.

Csak egyetlen mukkanás, egy részleges kis mozgósítás kell még hozzá s beáll a nagy pánik, a szomorú állapotok legszomorúbbja.

A kenyér drágább lesz, a forgalom megcsappan, a munkakedv elvész.

Attól félünk, hogy állami, nemzeti és közgazdasági konszolidációnk legelején egy szörnyű háború fogja romba dönteni mindazt, amit 30 éves béke idején alkotni képesek voltunk.

Rendkívüli kedélyállapot nehezül a nemzetre; a várakozás, a szomorú sejtélem, a rémes aggodalom ideje. —

A nemzet léleketét visszafogva várja, várja a feleletet a kérdésre.

Lesz-e háború?

TÁRCZA.

Zengő kövek és beszélő fejek.

— A „Köszeg és Vidéke” eredeti tárcája. —

Pausanias beszéli, hogy egy barlang szájadékát egy csodálatos kő zárta el, mely képes volt a barlangban elrejtett kincseket megőrizni, mert a rablók, kik a barlang közelébe jöttek, mindannyiszor visszariadtak, ahányszor a trombitászerű hangot halották, melyet a kő hallatott. Az átványtan több oly közetet sorol fel, melyek ütés, surlódás által vagy más fizikai okból bizonyos hangot, illetve viaszhangot hallatnak; nagyon valószínű, hogy ily kő lehetett ama barlang előtt is, mely mindannyiszor hallatta a rémes hangokat, ahányszor a külső ajtót kinyitották, melynek valószínűleg egy kiálló fém darabja ütést gyakorolt a zengő kőre s okozta az átható hangot. Hiszen készítenek erős ládákat és szekrényeket most is oly módon, hogy ha titokban, tolvaj szándékkal akarta valaki kinyitni, hangot adnak, hogy a gazdát figyelmeztessék a bajra. Salverte ur beszéli, hogy XV. Lajosnak volt ilyen ládája és hogy Napoleonnak 1809-ben ajánlották Bécsben egyet megvetelre; de láttunk mi már oly ládát is, mely úgy volt készítve, hogy ha valaki egy álkulccsal próbálta a láda kinyitását, a tolvaj felérőgtön egy kártya szórta golyóit.

A zengő köveknek, mint nevük is mutatja, az a tulajdonságuk van, hogy csengő vagy bűgő hangot adnak. Egyiptomban a thebai vörös granitnak hasonló tulajdonsága van és miután a régi egyiptomiaknak főleg a vörös granit szolgált építő anyagnak, némileg megérthetjük a zengő Memnon szobrokról szóló mondát; az Orinokó partjain emelkedő granit sziklák oly átható zengő han-

got adnak, hogy a bennszülöttek e hangokat felsőbb lényeknek tulajdonítják, a missionáriusok e sziklákat „Loxas de musica” (zengő sziklák) néven nevezik.

Maoo ur arról értesít bennünket, hogy Brasiáliában óriási bazalt tömbök vannak, melyek, ha megütik, tiszta, csengő hangot adnak; a kínaiak ily köveket használnak hangszereik hangolásához. Évekkel ezelőtt Kesvigben egy művész nyilvánosan mutatta be az ugynevezett „szikla harmonika” nevű hangszert, mely csupa kőlemezről állott, de melyen a legnehezebb zene-darabot is képes volt eljátszani.

És vajjon miért ne birhatnának kövek is oly tulajdonsággal, hogy belőlük hangot csalhatunk ki, ha különböző nagyságu és vastagságu fadarabokból, ha szalmából font átványra tesszük, lehet az u. n. „fa-harmonikát” összeállítani? mely lemezeket két kis kalapácsal ütögetve, ugyan tompa hangokat hallatnak, de azért nem tagadható, hogy van bennük némi harmonia. Amennyiben azonban némely közet sok órazet tartalmaz, különösen a bazalt és granit, azért minden esetre alkalmasabbak a kövek a fanál hangadásra.

Csodálatra méltók a Skótiától észak-keletre levő Hebridák sziget csoportjának Staffa nevű szigetén emelkedő Fingal-oszoknak nevezet magaslát bazalt oszlopai. Ezen oszlopok hangot adnak nemcsak akkor, ha a tenger hullámai hozzájuk csapódnak, hanem még a fölöttük levő barlang menynyeretéről lecsapogó vízcseppek is, oly zenét csalnak ki a sziklából, hogy a hallgató földöntúli zenének véli. A barlangot e csodálatos sajtásága után „zengő barlangnak” nevezték el.

Ha egy bazalt oszlopot szabadon függő helyzetből, egyik élével szilárd alapra támasztunk fel úgy, hogy az a lappal legalább 35°-nyi szöget képezzen, csengő hangot ad mihelyt vaspálczával megütjük.

A mi a beszélő fejet illeti, azok gépezete igeu

egyszerű volt, amennyiben egy hosszú nádszál, melynek egyik végébe ember beszélt, adta a hangokat. Orpheus beszélő feje Lesbos szigetén a görögök, és persáknak ily módon mondta el jóslatait.

II. Sylvester pápa, kit előbb tudós Gerbertnek neveztek, sok oldalú fizikai és chemiai ismeretei, valamint találmányai miatt kortársai sokáig bűvészeknek tartották, ő találta fel a vízműves orgonát, több hidraulikus gépet és beszélő fejet készített. K. u. 1000 esztendő táján nagy Albert, kit Sándor pápa rogeusburgi püspökké nevezett ki, de ki két év múlva, saját kérelmére egy kölni kolostorba vonult vissza, hogy kedvenc tudományainak a mechanika, fizika és természet-tudományoknak élhessen tökéletesítette Gerbert művet; ő ércből oly fejet készített, mely beszéd közben arczizmat mozgathatta. Természetesen, hogy e tudóst varázslónak minősítették.

Lucian beszéli, hogy Aesoulap szobra is beszélésre volt berendezve, t. i. a szobor szájából hátrafelé a szobor belejében egy daru gegeje volt alkalmazva, ha valaki a csatorna hátsó nyílásán át beszélt, ezen csatornán keresztül úgy halatszott a hang, mintha a szobor szájából jött volna.

Az alexandriai szobroknál ugyan ezen berendezést találták.

II. Károly palotájában volt egy fából készült fej, mely a feltett kérdésekre felelt, de természetesen csak úgy teljesítette a feladatát, ha az előbb emített módon beszélt valaki a szomszéd szobájában a csatorna másik végébe.

Sant A. ur reggelentint tisztán hallotta az egyiptomi Memnon szobrok zengését, melyet a granit fennemlített sajátosságának tulajdonít. Salverte M. azonban tisztán művészelnek, a régi egyiptomi népművészet papág szemfényvesztésnek tekinti és a Memnon szobroknak egy

